گزارش روز

ربیعی با اعلام قطع یارانه ۲٫۹ میلیون نفر خبرداد

هزینه ایجاد یک شغل خرد؛ ۲۰ میلیون تومان

● **شرق:** وزیر کار با تشریح جدیدترین سیاست‌های دولت در بازار کار و آمارهای موجود در این بخش با اعلام اینکه تاکنون یارانه نقدی ۲٫۹ میلیون نفر قطع شده است، گفت: از شورای عالی اشتغال به بانک مرکزی تکلیف شد بسته تأمین مالی بنگاه‌های کوچک به‌منظور اشتغال‌زایی را با هماهنگی وزارت کار تدوین کند. علی ربیعی با بیان اینکه اشتغال و بی‌کاری تنها یک مسئله اقتصادی نیست و مباحث اجتماعی و فرهنگی را هم به همراه دارد، گفت: برای دولت کاهش بی‌کاری یک اولویت است، اما پرداختن به این مسئله تنها وظیفه یک وزارتخانه یا دستگاه نیست.

وزیر تعاون، کار و رفاه در برنامه نگاه یک سیما افزود: با وجود افزایش نرخ بی‌کاری فصلی، نرخ کلی بی‌کاری از ۱۲٫۱ درصد در پایان سال ۹۱ به ۱۰٫۶ درصد در پایان سال ۹۳ رسید. بازار کار هم‌اکنون ۶۴٫۴ میلیون جمعیت در سن کار دارد که ۲۵٫۱ میلیون نفر آن فعال و ۳۹٫۵ میلیون نفر نیز غیرفعال است. همچنین ۲۲٫۴ میلیون نفر شاغل، ۲٫۷ میلیون نفر بی‌کار و ۴٫۸ میلیون نفر در حال تحصیل داریم و تعداد شاغلان باید تا سال ۱۴۰۰ به ۳۱٫۵ میلیون نفر بالغ شود.

دستور جدید روحانی برای اشتغال

به گزارش مهر، ربیعی ادامه داد: سیاست‌های آموزشی سال‌های قبل نوعی تأخیر در ورود کارجویان به بازار کار ایجاد کرده و جمعیت به سمت غیرفعالی سوق پیدا کرد. وی به مصوبات اخیر جلسه شورای عالی اشتغال که با حضور روحانی برگزار شد، اشاره کرد و گفت: یکی از تصمیمات شورای‌عالی اشتغال در هفته اخیر، موضوع سیستم جامع اطلاعات بازار کار بود که در برنامه قرار دادیم و امیدواریم که بتوانیم در شش ماه آینده این سیستم را تا حدی با استفاده از تجارب کارشناسان سازمان بین‌المللی کار راه‌اندازی کنیم و آمارهای مشخص‌تر و دقیق‌تری در حوزه اشتغال بدهیم.

وی ادامه داد: بررسی‌هایی در شش استان انجام دادیم و مشخص شد که مواردی در مولفه‌های اشتغال تأثیرگذار است که می‌توان به آموزش عالی، مهارت، فضای کسب‌وکار، سیاست‌های تجاری، سیستم توزیع، وضعیت عرضه و تقاضای نیروی کار و شرایط کلان اقتصادی اشاره کرد. وزیر کار تأکید کرد: هم‌اکنون برای ایجاد یک شغل در پالایشگاه‌ها ۱۲میلیارد تومان هزینه لازم است؛ در حالی که می‌توان در مشاغل متوسط با ۵۰۰میلیون تومان و مشاغل خُرد نیز با ۲۰میلیون تومان شغل ایجاد کرد. بنابراین در حال حاضر به دنبال ایجاد مشاغل خُرد و خانگی و اتصال به بازارهای جهانی هستیم.

به گفته ربیعی، در حال حاضر ۱۸٫۱ میلیون شغل موجود کشور خرد و کوچک و ۳٫۴ میلیون دیگر نیز صنعت کارخانه‌ای بوده و تعدادی در بخش نوآوری ایجاد شده است. در نشست هفته گذشته شورای‌عالی اشتغال مقرر شد بانک مرکزی بسته تأمین مالی بنگاه‌های کوچک را تدوین و به شورای عالی اشتغال ارائه کند و این کار با توافق وزارت کار در راستای ایجاد اشتغال صورت می‌گیرد.

فکر استخدام به معنای شغل را دور بریزیم

رئیس‌جمهور تأکید دارد باید رصد شود وقتی فردی به دانشگاه می‌رود چگونه می‌توان به وی مهارت‌هایی برای انجام کار در آینده آموخت. وزیر کار تصریح کرد: متأسفانه ما یک اشکال فرهنگی داریم و فکر می‌کنیم حتما باید درس بخوانیم تا خوشبخت شویم، در حالی‌که هم‌اکنون یک نفر جوشکار ماهر ماهانه بیش از سه میلیون تومان درآمد دارد و افراد باید تفکر اشتباه استخدام به معنای شغل را از ذهنشان بیرون بریزند.

باید مزدی تعیین شود که به کارفرما فشار وارد نشود

به گفته وی، در بخش دستمزد متأسفانه سال‌ها شکاف ایجاد شد و در حالی که مزد پایین ماند، نرخ تورم بالا رفت اما در حال حاضر باید مزدی تعیین شود که به کارفرما فشار وارد نشود و با خطر اخراج نیروها مواجه نباشیم. هر یک درصد رشد اقتصادی که می‌تواند ۱۰۰هزار شغل ایجاد کند نیازمند ۶۰ تا ۱۰۰هزارمیلیاردتومان سرمایه‌گذاری است. وزیر کار اظهار کرد: دولت در مسئله تعیین مزد ناظر بین کارگران و کارفرمایان است و مزد با دو مبنای نرخ تورم و هزینه خانوار بررسی و تعیین می‌شود. در حال حاضر، تأثیر مزد در قیمت تمام‌شده برخی تولیدات سه درصد و در خدمات تا ۳۰ درصد است. ربیعی همچنین از حذف دومیلیون و ۹۴۳هزارنفر از دریافت یارانه نقدی تا امروز خبر داد و گفت: کمتر از ۸۰ درصد حذف‌شده‌ها اعتراضی نکرده‌اند و ما یارانه ۶۶ درصد معترضان را برگرداندیم ولی از آنها تضمین گرفتیم که اگر خلاف گفته‌هایشان ثابت شود به روشی که قانون معین می‌کند باید یارانه گرفته شده را پس بدهند ولی اگر دولت اشتباه کرده باشد، جبران خواهد شد. در این بخش به دنبال کار حساب‌شده هستیم اما می‌گویند وقتی چیزی را می‌دهید، گرفتنش سخت است.

نگاهی به مدل جدید قراردادهای نفتی ایران IPC

سرمایه‌گذاران در ایران، موقعیت «دوسرعت» به خود نگیرند

ترجمه: رسول اسدالله‌زاده

ایران به تازگی قراردادهای جدید نفتی خود (موسوم به IPC) را در تهران رونمایی کرد. قاعدتا اولین سؤال این خواهد بود که این مدل جدید، چه ریسک‌ها و چه فرصت‌هایی را فراروی شرکت‌های خارجی قرار می‌دهد؟

صنعت نفت ایران تشنه سرمایه‌گذاری خارجی است و اکنون قرار است با توسل به IPC راه‌حلی برای رفع این عطش پیدا کند.

IPC چیست؟

مدل جدید درواقع یک «چارچوب» است که ساختار پایه و جزئیات قراردادهای نفتی آتی ایران را مشخص می‌کند. دولت یازدهم مجال و فضای سیاسی مناسبی برای تعامل ایران و غرب پدید آورد که جلوه آن در صنعت نفت، همین مدل IPC است. شرایط قراردادی که در آن شرکت‌های خارجی اجازه فعالیت در صنعت نفت ایران را پیدا می‌کنند، سال‌ها محل مناقشه بوده و با توجه به اینکه هنوز مصوبه مجلس را به دست نیاورده، هنوز هم می‌تواند چالش‌برانگیز بوده و اجرای آن را با مشکلاتی مواجه کند.

بااین‌حال، اگر IPC از این مناقشه جان به‌در ببرد، باز هم باید به یاد داشته باشیم که در قانون اساسی ایران پارلمان باید هرگونه توافق بین‌المللی را به تصویب برساند. اگر بخواهیم بگوییم IPC امری «بین‌الدول» نیست، آنگاه کمی ساده‌انگاری کرده‌ایم.

IPC و بیع متقابل

شکی نداریم IPC در مقام مقایسه با بیع متقابل، نقاط قوت زیادی دارد. درواقع IPC یک قرارداد خدماتی یا «ریسک سرویس » است که هدفش کاهش ریسک‌های ایران و انتقال بیشتر ریسک به سمت طرف خارجی است. در این راستا شرایط قراردادی منعطف‌تر شده (در بحث‌های تعامل، رقابت، و قیمت‌گذاری‌ها). مدت قرارداد ۲۵ساله و سقفی برای مخارج سرمایه‌ای وجود ندارد و بنابراین ورود به رابطه قراردادی آسان است؛ اما آیا «خروج آن» هم به همین سادگی است؟

ورود و خروج سرمایه‌گذاری

صنعت نفت ایران به دنبال پذیرش سرمایه خارجی است. حجم عمده‌ای از این سرمایه‌گذاری از طریق سیستم بانکی وارد می‌شود. اما این بانک‌ها؛ خود عامل ریسک هستند. «بانک»های زیادی در ایران فعالند؛ اما «بانکداری» واحدی دارند. اعمال تحریم در بخش بانکی، عملا حرکت و جریان منابع وجوه را دچار مشکل کرده است. این به معنای وجود ریسک برای سرمایه‌گذاران است. البته در بخش بورس، نظارت و اوضاع بهتری وجود دارد؛ اما مشکل نقدینگی در اقتصاد کشور همچنان پابرجاست.

هرچند IPC فرصت سرمایه‌گذاری را عرضه می‌کند، اما در مورد «ابزار»های ناظر بر این سرمایه‌گذاری سکوت کرده است. مثلا اینکه سرمایه‌گذاری به چه شکلی وارد رابطه مشارکت خواهد شد؟ آیا سرمایه‌گذاری به معنای تبدیل‌شدن به شریک (partnering) شرکت‌های معظم نفتی است؟ یا ایران گونه‌ای از اوراق بهادار (bond) برای اهداف خود صادر کرده و آن را با شرایط خاص در اختیار سرمایه‌گذار قرار می‌دهد؟

دلار و یورو

اقتصاد (و صنعت نفت) ایران دچار کمبود دلار و یورو است. سرمایه‌گذاری خارجی به معنای آن است که وجوهی به طور مستقیم یا غیرمستقیم از محل منابع هیدروکربوری برای سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌ها استقراض می‌شود.

اما IPC در ذات خود چنین کارکردی ندارد. اکنون این دلارها به ازای قیمت‌های پایین نفت در اختیار ایران قرار می‌گیرد. از آنجا که IPC یک ابزار و وسیله‌ای برای سرمایه‌گذاری ارائه نمی‌دهد، بنابراین سرمایه‌گذار برای جابه‌جایی وجوه و منابع خود فقط به «دولت» و «بانک‌های ایرانی» تکیه دارد.

این بدان معناست که «خروج» از سرمایه‌گذاری، به‌راحتی «ورود» به آن نیست و این به معنای یک نوع ریسک سرمایه‌گذاری است.

IPC از چه عناصری غافل است؟

تا زمانی که یک نسخه نهایی و به زبان انگلیسی به‌طور رسمی ارائه نشود، قاعدتا باید با احتیاط حرف بزنیم. یک‌سری از ماده‌ها و بندها هستند که هنوز ابهام دارند. مواد ناظر بر الزامات ناشی از «توافق عملیات مشترک» (joa) یا مقوله حل اختلاف از این‌دست به شمار می‌روند.

مضافا یک‌سری ماده‌ها و بندها هستند که به نظر می‌رسد حالت تباین دارند.

به طور کلی، IPC در یک مقوله مهم سکوت اختیار کرده که شاید بتوان آن را «قوانین حاکم بر قرارداد» معرفی کرد. سرمایه‌گذار باید مطمئن باشد هنگام بروز اختلاف، سرمایه آنها تحت حاکمیت و حمایت از قوانین متعارف بین‌المللی است. از سوی دیگر، دستگاه قانون‌گذاری ایران (مجلس) می‌خواهد کنترل حداکثری پیمانکاران را حفظ کند؛ امری که پیمانکاران طراز اول دنیا از آن خشنود نبوده و نیستند.

IPC از منظر پیمانکاران خارجی

بدیهی است IPC شرایط بسیار مطلوب و یک‌طرفه‌ای را در فرایند مشارکت در توسعه میادین نفتی در دسترس طرف خارجی نمی‌گذارد. یک سوی قرارداد، شرکت ملی نفت یا NIOC قرار دارد و موضوع قراردادها هم منحصر به برخی میادین مشخص است. پوشش هزینه‌ها از محل تولید و فروش نفت است. از سوی دیگر، تحت برخی شرایط؛ میزان حداکثری پوشش هزینه‌ها می‌تواند تا ۵۰ درصد هم برسد. در این حالت اگر قیمت نفت پایین و هزینه‌ها هم بالا باشد؛ آنگاه سرمایه‌گذار خارجی باید مدت‌زمان زیادی منتظر تأدیه سهم خود باشد (حتی اگر قرارداد او خدماتی باشد). به طور مشابه، ریسک مالی برای هر پروژه متوجه پیمانکار (یعنی شرکت نفتی خارجی) است.

طبق قانون اساسی ایران، امکان ثبت ذخایر نفتی در دفاتر رسمی هیچ شرکتی وجود ندارد. اما یکی از روش‌های تأمین مالی در عرف بین‌الملل، توجه به میزان ذخایر و میادین در اختیار شرکت‌های نفتی است. بنابراین در شرایط کنونی ایران، طرف خارجی برای تأمین مالی از منابع خارجی، مشکلاتی خواهد داشت. بنابراین وقتی ریسک‌های مرتبط با سرمایه‌گذاری خارجی را درنظر می‌گیریم، میزان تمایل برای خروج سرمایه‌گذار هم می‌تواند رقم بالایی باشد.

نکات مهم در IPC

به طور ویژه، اهم نکات قابل طرح در مورد مدل جدید قراردادهای نفتی ایران به شرح ذیل است:

۱ - شرکت ملی نفت ایران از جانب نظام جمهوری اسلامی وارد رابطه مشارکت می‌شود.

۲ - میادینی که قرار است در این مدل به مناقصه گذاشته شوند، از قبل تعیین شده‌اند.

۳ هیچ انحصاری (و توافق انحصاری) در کار نخواهد بود.

۴ - سود طرف خارجی در قالب fee و به شکل ثابتی در هر پروژه تعیین خواهد شد.

۵ - ریسک مالی در هر مرحله از تولید، به پیمانکار تحمیل می‌شود.

۶ - طرف خارجی الزام دارد که فوت‌وفن کار و فناوری‌های مربوط را در اختیار ایران قرار بدهد و نیروهای ایرانی را به استخدام درآورد.

نفت به‌مثابه یک «خدمت»؟

گفته شده که پاداش طرف خارجی در قالب یک fee (به ازای هر بشکه) تعیین خواهد شد (نه به صورت توافقات مشارکت در تولید). اگر چنین باشد، اظهارات مدیرعامل NIOC را باید کاملا صحیح دانست؛ آنجا که می‌گوید آی‌پی‌سی (IPC) یک «قرارداد خدماتی» بوده که در تقابل با توافقات «مشارکت در تولید» است.

دیدگاهی در اقتصاد نفت وجود دارد مبنی بر آنکه انرژی یک کالا نیست، بلکه «خدمت» است. قیمت نفت ایران در لندن و سایر بورس‌ها تعیین می‌شود و این کشور عملا هیچ کنترلی روی قیمت نفت خود ندارد. بنابراین ایران باید یک مکانیزم قیمت‌گذاری منطقه‌ای برای خود فراهم کند.

اگر بگوییم که ایران از آی‌پی‌سی چه می‌خواهد، جوابمان این است که «فن‌آوری و فوت و فن». اینها یک جور دارایی فکری است و ایران می‌خواهد نفت خود را با این «دارایی فکری» معامله کند. به عبارت دیگر ایران در نظر دارد از هر بشکه نفت (و از هر مترمکعب گاز)، حداکثر ارزش ممکن را به دست آورد.

در نگاه اول، کاملا مشخص است که هیچ شرکت خارجی تمایلی ندارد این فناوری‌ها را به راحتی در اختیار طرف مقابل بگذارد و برود. آنها می‌خواهند «ابزارهای فیزیکی» خود را جا بگذارند، نه «ابزارهای فکری» خود را.

تحت قراردادهای آی‌پی‌سی مالکیت همه تأسیسات و تجهیزات واقع در سایت میادین نفتی، به NIOC منتقل می‌شود. در مورد این که آیا پس از اتمام دوره قرارداد، این حکم را می‌توان مشمول «ماتریال» و «ابزارها»یی تلقی کرد که در زمره آورده‌های طرف خارجی بوده است یا خیر؟ مدل آی‌پی‌سی در این‌باره سکوت کرده است.

نتیجه‌گیری

به نظر می‌رسد ایران در فرایند معرفی مدل جدید قراردادهای نفتی خود، با این ریسک روبه‌رو است که شاید قراردادهای فوق آن‌چنان که مد نظر مقامات نفتی است، باعث کشش و علاقه‌مندی شرکت‌های خارجی نشده و موج سرمایه‌گذاری ممتد و بزرگی پدید نیاورده است.

به‌روزرسانی زیرساخت‌های نفت و گاز، در کنار به‌کارگیری فن‌آوری‌های مدرن و بهبود کارآیی در برداشت از میادین نفت و گاز، محصول تعامل نزدیک و غلظت بالای اعتماد متقابل بین طرفین است. مدل آی‌پی‌سی یک حرکت مثبت و روبه‌جلو با هدف بازگشایی بازار بزرگ نفت و گاز و پتروشیمی ایران به بازارهای جهانی است. اما در هر حال چالش‌های خود را نیز دارد که شاید در راس آن بتوان به «سیستم بانکی بسته» کشور اشاره کرد.

به‌هرحال با تدوین مدل منطقی و معقولانه برای قراردادهای نفتی (که جرقه آن با معرفی آی‌پی‌سی زده شد) چاره‌ای جز خوش‌بینی به آینده سرمایه‌گذاری نفتی در ایران نداریم. بهترین توجیه برای شرکت‌های نفتی آن است که برای سرمایه‌گذاری در ایران، موقعیت «دوی سرعت» به خود نگیرند، بلکه این کار را یک جور «دوی ماراتن» تلقی کنند.

سام باردن، مشاور دولتی و خصوصی در حوزه سرمایه‌گذاری انرژی www.iraninvest.com

آلیس درای؛ کارشناس امور تجارت بین‌الملل www.iraninvest.com

جزئیات وام مسکن قسطی

میزان: مدیرکل دفتر برنامه‌ریزی و اقتصاد مسکن با بیان اینکه با اجرای طرح فروش اقساطی مسکن توان خرید بخشی از متقاضیان خرید مسکن افزایش می‌یابد گفت: در طرح پیشنهادی فروش اقساطی مسکن در صورت تصویب، انبوه‌ساز ۱۰۰ تا ۱۵۰ میلیون تومان از مبلغ کل را به طور اقساطی در حدود پنج سال از خریدار دریافت می‌کند.

علی چگنی در پاسخ به پرسشی درباره فروش قسطی مسکن اظهار کرد: این طرح توافقی میان انبوه‌سازان و بانک مسکن است که تجربه این کار در دیگر کشورها نیز قبلا وجود داشته است. ضمن اینکه در ماده ۱۴ قانون ساماندهی و حمایت از تولید و عرضه مسکن نیز بر این موضوع صحه گذاشته شده و ردپای قانونی نیز دارد.

مدیرکل دفتر برنامه‌ریزی و اقتصاد مسکن وزارت راه و شهرسازی ادامه داد: این طرح می‌تواند تا حدودی به گشایش بازار مسکن، ایجاد گردش مالی در بخش مسکن و همچنین صنایع جانبی و پایین‌دستی این بخش کمک کند. با اجرای طرح فروش اقساطی مسکن بخشی از خریداران و متقاضیان مسکن به بازار ورود کرده و توان خریدشان افزایش می‌یابد؛ ازاین‌رو در صورت اجرای این طرح توان خرید بخشی از متقاضیان در گروه‌های میانی افزایش و امکان تأمین مسکن برایشان فراهم می‌شود.

وی با بیان اینکه در این طرح خریداران به جای آنکه کل مبلغ را نقدی و یکجا پرداخت کنند یا بخشی از هزینه خرید خانه را از بانک وام بگیرند، می‌توانند به صورت پرداخت اقساطی و مستقیما از انبوه‌ساز مسکن خریداری کنند، افزود: بانک مسکن نیز عملیات کارگزاری این فرایند و ضمانت پرداخت اقساط را برعهده می‌گیرد.

چگنی ادامه داد: می‌توان کاری کرد که این طرح هدفمند اجرا شود؛ به این صورت که در طرح فروش قسطی مسکن، به گونه‌ای برنامه‌ریزی کرد تا گروه‌های خاص و واقعی نیازمند مسکن، به آن وارد شوند.

وی با اشاره به وضع اقتصاد کلان و اقتصاد مسکن کشور اینکه بازار این کالا نیازمند محرک در اقتصاد است، اضافه کرد: منابع مالی صاحبان صنایع پایین‌دستی مسکن و سازندگان ساختمان، قفل شده و گردش مالی در این بخش‌ها وجود ندارد. این طرح می‌تواند ضمن اینکه به خانه‌دارشدن بخشی از مردم کمک می‌کند، بخش مسکن را نیز به تحرک وادارد.

مدیرکل دفتر برنامه‌ریزی و اقتصاد مسکن وزارت راه و شهرسازی افزود: در طرح پیشنهادی مذکور در صورت تصویب، انبوه‌ساز حدود ۱۰۰ تا ۱۵۰ میلیون تومان از اقساط را حدودا پنج‌ساله از خریدار دریافت می‌کند و نرخ سود آن نیز در حدود تورم عمومی به اضافه کارمزد خواهد بود.

چگنی تأکید کرد: به نظر می‌رسد کاهش سود بانکی متناسب با تورم، گامی بزرگ برای کمک به سیستم‌های فروش اقساطی و تسهیلات بلندمدت بخش مسکن است.

خبر

دوررریز ۲ هزارمیلیاردتومانی نان در سال

● **فارس:** معاون وزیر جهاد کشاورزی با بیان اینکه طبق برآورد سالانه دو هزارمیلیارد تومان نان دورریز می‌شود، گفت: بخش دولتی نیازی به واردات گندم ندارد و براساس برآورد، بخش خصوصی در سال جاری دو میلیون تن گندم برای مصرف صنف و صنعت وارد خواهد کرد. علی قنبری،افزود: امسال هشت‌میلیون و ۸۰ هزار تن گندم به نرخ تضمینی از کشاورزان خریداری شده است. وی گفت: با توجه به این میزان خرید گندم، بخش دولتی نیازی به واردات گندم ندارد، زیرا آرد مورد نیاز خبازی‌ها را با این مقدار گندم خریداری‌شده تأمین می‌کند.

صنایع بزرگ، سرمایه‌خور هستند

● **تسنیم:** رئیس اتاق اصناف ایران رشد اقتصادی پایین کشور را به دلیل حضور نصفه‌ونیمه مردم در سرمایه‌گذاری‌های اقتصادی دانست و گفت: اگر قرار است به سمت استقلال واقعی و اقتصاد مقاومتی حرکت کنیم، باید به بنگاه‌های اقتصادی کوچک توجه ویژه شود. علی فاضلی با بیان این مطلب که صنایع بزرگ بیشتر سرمایه‌خور و سرمایه‌بر است، افزود: متأسفانه در کشور ما بنگاه‌های کوچک به سمت توسعه‌یافتگی حرکت نمی‌کنند.

خبر ویژه

صنایع شیر ایران «پگاه» از دیروز تا امروز

● به گفته رئیس سازمان غذا و دارو و معاون وزیر بهداشت سرانه مصرف شیر برای هر نفر در سال ۶۰ تا ۹۰ لیتر می‌باشد که باید بتوانیم ۵۰ درصد این میزان را افزایش دهیم. صنایع شیر ایران با نام تجاری پگاه به عنوان پرافتخارترین شرکت فعال در صنایع لبنی کشور، رسالت خود را بهبود بهداشت و تغذیه مردم دانست و عنوان کرد مهم‌ترین هدف مجموعه ترمیم نگاه آحاد جامعه به اهمیت بالای فراورده‌های لبنی در سبد خانوار است در ادامه لازم به ذکر است «پگاه» با رویکرد تبلیغاتی نوین و ارائه محصولات جدید و منحصربه‌فرد، بار دیگر پس از سال‌ها به عنوان اصلی‌ترین بازیگر حوزه لبنیات کشور به رأس اذهان بازگشته است.